Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 7. Warszawa, dnia 3 marca 1927 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 80, poleconą 1 zł. 10 groszy. Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K.O. Nr. 30305.

Przepisy ogólne.

79.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 5 lutego 1927 r.

w sprawie zmiany ustawy Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

Na zasadzie ustawy z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie udzielnia Radzie Ministrów pełnomocnictwa do wprowadzenia zmian do statutów (Ustaw) instytucyj kredytowych, zatwierdzonych w drodze ustawodawczej przez b. władze zaborcze (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 512) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Poniżej przytoczone artykuły ustawy Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, zatwierdzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 4 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 720), zostają zmienione lub dodane jak następuje:

Art. 81. Do kompetencji Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa należą:

a) wybory do władz Towarzystwa;

b) wybory delegatów do władz Banku Ziemiańskiego lub do innych, związanych z Towarzystwem instytucyj;

c) uchwalanie projektów, dotyczących zmian w ustawie Towarzystwa, projektów, odnoszących się do rozszerzenia działalności lub likwidacji Towarzystwa oraz założonego przez Towarzystwo Banku Ziemiańskiego, zakładania i organizowania innych instytucyj, mających na celu udzielanie kredytu, dostosowanego do potrzeb rolnictwa i zmian w organizacji lub zakresie działania tych instytucyj;

d) uchwalanie przepisów o taksie dóbr;

e) zatwierdzanie ostateczne instrukcyj, wydanych w rozwinięciu ustawy i przepisów taksy;

f) zatwierdzanie przepisów o wynagrodzeniu stowarzyszonych za czynności, dokonywane w sprawach Towarzystwa;

g) określanie zakresu terytorjalnego okręgów wyborczych i ustanawianie ilości radców, wybieranych z każdego okręgu;

h) ustanawianie oddziałów, przedstawicielstw lub agentur Towarzystwa z jednoczesnem określeniem ich składu i zakresu działalności;

i) wydawanie przepisów co do przyjmowania listów zastawnych do przechowania;

j) rozpoznawanie i zatwierdzanie corocznych etatów i budżetów Towarzystwa, bilansów i sprawozdań rocznych;

k) rozstrzyganie wątpliwości, wyniknąć mogących przy stosowaniu ustawy Towarzystwa i przepisów taksy dóbr;

l) ustanawianie rodzajów seryj wydawanych przez Towarzystwo Kredytowe Ziemskie listów zastawnych oraz czasu trwania seryj, stopy procentu i umorzenia, przywiązanych do listów zastawnych danej serji, terminów płatności rat oraz terminów wypłat za kupony i wylosowane listy zastawne, wreszcie orzekanie w każdym czasie o zamknięciu serji;

ł) ustanawianie nominalnej wartości listów zastawnych;

m) orzekanie o sposobie umorzenia listów zastawnych przez losowanie lub wykup z możnością powiększenia ilości umarzanych listów ponad normę, odpowiadającą sumie dokonywania wpłat na umorzenie;

n) przy wypuszczaniu nowych seryj czasowe odraczanie umorzenia pożyczek przy poborach pełnych rat na utworzenie specjalnego funduszu gwarancyjnego, ulegającego zwrotowi stowarzyszonym w razie spłaty pożyczki;

o) ustalanie zasad finansowania listów zastawnych Towarzystwa;

p) oznaczanie stopy poborów na koszty administracji oraz wysokości procentu od zaległości w opłacie rat i dyskonta przy przedterminowym zwrocie funduszu gwarancyjnego;

r) orzekanie o nabywaniu nieruchomości na rzecz Towarzystwa oraz o sprzedaży lub obciążeniu nieruchomości, należących do Towarzystwa, wreszcie o zaciąganiu pożyczek (art. 263[7]);

s) przekazywanie wykonywania pewnych funkcyj w zakresie czynności Dyrekcji Głównej lub Komitetu Towarzystwa stworzonym przez Towarzystwo instytucjom, pozostającym pod kontrolą Towarzystwa;

t) ostateczne rozstrzyganie wszystkich spraw, przekraczających kompetencję Dyrekcji Głównej i Komitetu Towarzystwa, oraz przedstawionych przez jedną z tych władz do rozstrzygnięcia.

Nadto Ogólne Zebranie może przekazywać do wykonania Komitetowi lub Dyrekcji Głównej należące do kompetencji Ogólnego Zebrania poszczególne sprawy.

Art. 141. Przy wypuszczaniu każdej serji Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa oznacza:

a) rodzaj serji i czas jej trwania, jeżeli ma być terminowa;

b) stopę procentu i umorzenia, przywiązaną do listów zastawnych danej serji;

c) termin płatności rat oraz termin wypłat za kupony i wylosowane listy zastawne.

Art. 155[1]. W wyjątkowych wypadkach, w razie potrzeby utworzenia specjalnego funduszu gwarancyjnego dla zabezpieczenia regularnej wypłaty za kupony ubiegłe i wylosowane listy zastawne lub na inne cele specjalne Towarzystwa, może Towarzystwo przy wypuszczaniu nowych emisyj listów zastawnych na mocy uchwały Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa, zatwierdzonej przez Ministra Skarbu, zastosować pełne lub częściowe wstrzymanie umorzenia pożyczek przy jednoczesnym poborze pełnych rat (art. 263[5]).

Art. 156. Losowanie publiczne listów zastawnych odbywa się sorocznie 1 kwietnia i 1 października w obecności członków Dyrekcji Głównej, Komitetu Towarzystwa i Prezesa Komitetu właścicieli listów zastawnych (art. 182). Terminy obu corocznych losowań mogą być zmieniane przez Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa, każdy jednak z tych terminów powinien wypadać nie później, niż na dwa miesiące przed terminem , od którego ma się rozpocząć dokonywanie wypłat za wylosowane listy zastawne.

Losowanie powinno być dokonywane oddzielnie co do każdej serji.

Nie ulegają losowaniu listy zastawne, przeznaczone do depozytu Towarzystwa przy wypłacie pożyczek.

Art. 157. Wypłata za listy zastawne, wylosowane w dniu 1 kwietnia, dokonywaną będzie od 22 czerwca, za listy, wylosowane w dniu 1 października, — od 22 grudnia tegoż roku.

W razie zmiany terminów płatności rat, oznaczonych w artykule 187, ulegają odpowiednim zmianom i terminy wyżej oznaczone, przyczem termin, od którego mają być dokonywane wypłaty za listy zastawne wylosowane, winien być wyznaczony w sześć miesięcy po terminie płatności raty odpowiedniej.

Za każdy wylosowany list zastawny okaziciel otrzyma całkowitą wartość nominalną w takiej walucie, w jakiej zapłaconą została odpowiednia rata, jeżeli składa list z kuponami wszystkich następujących po losowaniu półroczy, w przeciwnym razie wartość brakujących kuponów będzie z należności za list zastawny strącona.

Art. 158. Procenty od listów zastawnych będą wypłacane co pół roku, poczynając od 22 czerwca i 22 grudnia, w takiej samej walucie, w jakiej zapłaconą została odpowiednia rata.

W razie zmiany terminów płatności rat, oznaczonych w art. 187, ulegają odpowiednim zmianom i terminy wyżej oznaczone, przyczem termin płatności procentów od listów zastawnych winien być wyznaczony na sześć miesięcy po terminie płatności raty odpowiedniej.

Art. 169. W zebraniach właścicieli listów zastawnych może brać udział z prawem głosu każdy pełnoletni okaziciel listów zastawnych na sumę 1.500 zł. lub 300 dolarów. Okaziciel listów na sumę 7.500 zł. lub 1.500 dolarów ma dwa głosy, na 15.000 zł. lub 3.000 dolarów — cztery głosy, na 30.000 zł. lub 6.000 dolarów i więcej osiem głosów. Normy te mogą być zmieniane przez uchwałę Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa, zatwierdzoną przez Ministra Skarbu.

Art. 185. Stowarzyszeni wnoszą półroczne raty jednakowej wysokości.

a) na opłatę procentów od listów zastawnych i

b) na umorzenie pożyczek.

Oprócz tego stowarzyszeni uiszczają opłaty na koszta administracji.

Nadto na zasadzie uchwały Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa, zatwierdzonej przez Ministra Skarbu, stowarzyszeni mogą być pociągani, oprócz opłat wyżej wymienionych, do opłat na specjalny fundusz gwarancyjny zwrotny (art. 155^1 i 263^3) oraz na oddzielny fundusz gwarancyjny (art. 263^1 i 263^2 p. 1).

Art. 187. Należności, przypadające od stowarzyszonych, uiszczane będą za każde półrocze zgóry pomiędzy 1 a 12 czerwca i 1 a 12 grudnia.

Na pożyczki, zaciągane w czasie od 1 czerwca do 30 listopada włącznie, wydane będą listy zastawne bez kuponu, płatnego 22 grudnia tegoż roku, pierwsza zaś rata półroczna będzie uiszczana pomiędzy 1 a 12 grudnia.

Na pożyczki, zaciągane w czasie od 1 grudnia do 31 maja włącznie roku następnego, wydane będą listy zastawne bez kuponu, płatnego 22 czerwca tegoż roku, biorący zaś pożyczkę uiści pierwszą ratę półroczną pomiędzy 1 a 12 czerwca.

Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa na mocy uchwały, zatwierdzonej przez Ministra Skarbu, będzie miało prawo przy wypuszczaniu nowych emisyj ustanawiać inne terminy płatności rat.

Art. 219. Zawiadomienia będą wręczane w rzeczywistem lub obranem miejscu zamieszkania właścicieli dóbr i wierzycieli w sposób, wskazany w ustawie postępowania sądowego cywilnego.

W razie wniesienia do księgi hipotecznej wzmianki o otwarciu postępowania spadkowego po właścicielu, współwłaścicielach lub wierzycielu, bieg egzekucji Towarzystwa nie będzie wstrzymany, lecz zawiadomienia doręczać należy sukcesorom zbiorowo, bez wskazania ich nazwisk, w rzeczywistem lub obranem miejscu zamieszkania spadkodawcy. Jeżeli postępowanie spadkowe toczy się po właścicielu lub jednym z współwłaścicieli dóbr, doręczenie zawiadomienia nastąpić powinno i w samych dobrach, ulegających sprzedaży.

Wręczenie zawiadomienia na terenie b. zaboru rosyjskiego dopełnionem będzie za pośrednictwem komorników, urzędujących w okręgu sądu okręgowego (pokoju), w którego obrębie zawiadomienia mają być doręczone.

W pozostałych dzielnicach Rzeczypospolitej zawiadomienia będą wręczane przez osoby, wyznaczone na żądanie władz Towarzystwa do tej czynności przez prezesa sądu właściwego według miejsca zamieszkania adresata.

Zawiadomienia dla wierzycieli i innych osób interesowanych, mających wpisy hipoteczne bez obranego miejsca zamieszkania, z księgi hipotecznej wiadomego, będą ogłoszone raz jeden w pismach, w art. 221 wymienionych, przynajmniej na sto dwadzieścia dni przed terminem sprzedaży.

Za doręczenie zawiadomień komornicy sądowi względnie inne osoby, doręczające zawiadomienia, otrzymują wynagrodzenie od Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie według taksy doręczenia zawiadomień sądowych.

Wręczenie przez komorników sądowych (ustęp 3-ci) względnie przez inne osoby zawiadomień, wysyłanych bezpośrednio z Dyrekcji Głównej, uważa się za prawne.

Art. 259. Za gotowiznę należącą do funduszu rezerwowego mogą być nabywane papiery procentowe państwowe, poręczone przez Rząd procentowe obligacje oraz papiery procentowe, zabezpieczone hipotecznie własnością nieruchomą, w Państwie Polskiem położoną.

Nadto, na mocy uchwały Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa, zatwierdzonej przez Ministra Skarbu, za kapitał należący do funduszu rezerwowego mogą być nabywane nieruchomości miejskie w zakresie oznaczonym tą uchwałą.

Art. 260. Z dochodów Towarzystwa w każdym roku sprawozdawczym przelewa się obowiązkowo do funduszu rezerwowego co najmniej 5% dochodu brutto.

Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa, w razie uznanej konieczności szybszego zwiększenia funduszu rezerwowego, władnem jest zwiększać sumę, przelewaną z dochodów Towarzystwa, lub nawet postanowić przelew wszystkich dochodów Towarzystwa do pomienionego funduszu rezerwowego.

Do wzmiankowanych w artykule niniejszym dochodów nie zalicza się wpływów:

a) na spłatę procentów od listów zastawnych i na umorzenie pożyczek,

b) na zwrot wydanych stowarzyszonym zaliczeń,

c) na opłatę od stowarzyszonych na koszty administracji Towarzystwa.

Art. 261. Skoro uzbierany fundusz rezerwowy stanowić będzie 6% od sumy pożyczek na dobrach zahipotekowanych, wówczas przewyżka dochodów Towarzystwa przelana zostanie do funduszu, pozostającego do rozporządzenia Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa na cele, wskazane w art. 1 p. II. 154, 185, 209, 260, 262.

Art. 262. Gdy uzbierany fundusz rezerwowy przewyższy 6% od ogólnej sumy pożyczek, zahipotekowanych na dobrach (art. 261), wówczas przewyżka ta na mocy decyzji Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa może być użytą na korzyść wszystkich stowarzyszonych w celu pokrycia za nich częściowo lub całkowicie wydatków na konwersję listów zastawnych (art. 209) lub w celu zmniejszenia należnej Towarzystwu raty od pożyczek (art. 185).

Zmniejszenie raty poborowej może nastąpić jedynie wówczas, gdy przewyżka rzeczona stanowić będzie co najmniej ¼% od ogólnej sumy pożyczek zahipotekowanych. Zmniejszenie to obliczone będzie w stosunku sumy nominalnej pożyczki, obciążającej dobra.

Art. 263. Gdyby fundusz rezerwowy okazał się tak dalece wyczerpany, iż znajdujące się w kasach Towarzystwa sumy, do tego funduszu należące, nie byłyby dostateczne do zabezpieczenia terminowej wypłaty za kupony i wylosowane listy zastawne, wówczas Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa mocnem będzie postanowić wypuszczenie obligacyj procentowych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego na warunkach, przedstawionych przez Towarzystwo, a zatwierdzonych przez Ministra Skarbu. Obligacje mogą być wypuszczane tylko na mocy uchwały Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa i upoważnienia Ministra Skarbu. Nadto, w razie potrzeby, Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa będzie mogło uchwalić zaciągnięcie pożyczki w gotowiźnie od instytucyj rządowych lub prywatnych.

Kapitał nominalny wszystkich wypuszczonych na zasadach powyższych obligacyj razem z sumą pożyczki, zaciągniętej w gotowiźnie, w żadnym razie nie może przewyższać sumy wszystkich zaległości, przypadających Towarzystwu od ogółu pożyczek, zahipotekowanych na dobrach.

Art. 263[4]. Uchylony.

Art. 263[5]. Wzmiankowany w art. 155[1] specjalny fundusz gwarancyjny nie może przekraczać 6% od pożyczek, z których powstał.

W razie spłaty przez normalne umorzenie pożyczki, z której powstał specjalny fundusz gwarancyjny, opłacającemu tę pożyczkę stowarzyszonemu z istniejącego w dacie spłaty specjalnego funduszu gwarancyjnego ulega zwrotowi taka suma, jaka wypadnie z tego funduszu w stosunku nominalnej sumy spłaconej pożyczki do ogólnej sumy nominalnej pożyczek, z których utworzono ten fundusz.

W razie przedterminowej spłaty wzmiankowanej pożyczki zwrotowi ze specjalnego funduszu gwarancyjnego ulegać będzie tylko suma, jaka wypadnie w stosunku umorzonej przez opłaty rat części spłaconej pożyczki do ogólnej nominalnej sumy pożyczek, z których powstał ten fundusz.

Przypadająca na każde dobra część wzmiankowanego funduszu przechodzi z samego prawa łącznie z prawem własności na nabywcę tych dóbr.

Art. 236[6]. Specjalny fundusz gwarancyjny (art. 155[1]) i oddzielny fundusz gwarancyjny (art. 263) mają być lokowane w takich samych papierach procentowych, jak i ogólny fundusz rezerwowy.

TYTUŁ IX[1]

o pożyczkach, zaciąganych przez Towarzystwo.

Art. 263[7]. Dla uzyskania funduszów na cele Towarzystwa, przewidziane w punkcie II art. 1 ustawy niniejszej, może ono na mocy uchwał Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa, zatwierdzonych przez Ministra Skarbu, zaciągać pożyczki, umarzalne w okresie najmniej dziesięcioletnim, zabezpieczone przewyżką z opłat na administrację (art. 185), pozostałą po pokryciu wydatków na utrzymanie instytucji.

Pożyczki takie mogą być zaciągane i pod formą wypuszczenia obligacyj niezależnie od obligacyj, przewidzianych w art. 263 ustawy niniejszej.

Warunki wypuszczenia i wzory obligacyj podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Skarbu.

Ogólne Zebranie Władz Towarzystwa, uchwalając zaciągnięcie pożyczki, określi jednocześnie wysokość opłat za administrację i czas, przez jaki mają być pobierane, z wyliczeniem aby przy uwzględnieniu kosztów utrzymania instytucji wystarczyły na umorzenie pożyczki i opłatę procentów.

W okresie amortyzacji pożyczki, zaciągniętej przez Towarzystwo, występujący z Towarzystwa przez przedterminową spłatą pożyczki Towarzystwa, ciążącej na dobrach, winien uiścić jednocześnie część wypadających na te dobra opłat na administrację, przeznaczoną na spłatę pożyczki, zaciągniętej przez Towarzystwo, za czas do ukończenia powyższego okresu amortyzacyjnego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Piłsudski.*
Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 94 z r. 1927).

Organizacja władz.

80.

KOMUNIKAT.

W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Białymstoku zostały zwinięte okręgi nadzorcze inspektorów kontroli skarbowej w 1) Sokółce, 2) Augustowie, 3) Wołkowysku Nr. 11, 4) Ostrowie Łomżyńskim i 5) Szczuczynie.

Okręgi tych inspektorów wcielono pod względem służbowym do okręgów nadzorczych następujących inspektorów kontroli skarbowej a mianowicie: okręg inspektora w Sokółce do okręgu inspektora na powiat białostocki, inspektora w Augustowie do okręgu insepktora na powiat Suwalski, inspektora w Wołkowysku Nr. 11 do okręgu inspektora na powiat Wołkowyski, inspektora w Ostrowie Łomżyńskim do okręgu inspektora na powiat Ostrołęcki wreszcie inspektora w Szczuczynie do okręgu inspektora na powiat Kolneński.

Warszawa, dn. 11 lutego 1927 r.

Kierownik Departamentu:
(—) *Leśniowski.*

81.

KOMUNIKAT.

W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Lublinie został z dniem 30 listopada 1926 r. zwinięty okreg nadzorczy inspektora Kontroli Skarbowej w Tomaszowie Lubelskim, a w miejsce tegoż utworzony w dniu 1 grudnia 1926 r. nowy okręg nadzorczy inspektora Kontroli Skarbowej w zamościu Nr. II., podlegający bezpośrednio Urzędowi skarbowemu Akcyz i Monopoli Państwowych w Zamościu.

Warszawa, dn. 12 lutego 1927 r.

Kierownik Departamentu:

(—) *Leśniowski.*

Podatki bezpośrednie.

82.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych w celu wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali.

Na mocy art. 9 i 12 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) zarządza się co następuje:

Do art. 1 i 2 ustawy.

§ 1. Podatkowi od lokali na obszarze gmin miejskich podlegają — z wyjątkami, wskazanemi w art. 3 ustawy, wszelkiego rodzaju lokale (mieszkania, pomieszczenia przemysłowe, handlowe i inne) wraz z należącemi do nich zabudowaniami gospodarczemi, ogrodami, piwnicami, składami i t. p.

Podatek niniejszy będzie pobierany bez względu na to, czy lokal podlegający podatkowi zajęty jest przez właściciela w domu własnym, czy też został wynajęty lub bezpłatnie oddany do użytku osobom trzecim.

Do zapłaty podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale (lokatorzy główni).

Za lokale (hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane, gospody, zajazdy i domy noclegowe), wynajmowane czasowo na krótkie okresy nieprzekraczające 3 miesięcy, przypadający podatek obowiązani są opłacać stali ich posiadacze, t. j. właściciele tychże lokali względnie ich dzierżawcy, na imię których podatek będzie wymierzany.

Do art. 3 punkt 1 ,2, 3, 4, 7 i 8.

§ 1. 1. Za domy modlitwy, zwolnione od podatku od lokali, należy uważać świątynie, kaplice i pomieszczenia, przeznaczone na stałe miejsca modlitwy.

2. Wchodzące w skład zabudowań fabrycznych budynki mieszkalne oraz części budynków fabrycznych, przeznaczone na mieszkanie — podlegają podatkowi od lokali na ogólnych zasadach.

3. Pomieszczenia mieszkalne, zajmowane przez duchowieństwo, podlegają podatkowi od lokali, z wyjątkiem: lokali urzędowych biskupów i duchowieństwa, pomieszczeń seminarjów duchownych, domów przygotowawczych dla zakonników i zakonnic, oraz domów mieszkalnych zakonników i zakonnic, składających ślubv ubóstwa. Klasztory zaś zakonników i zakonic, nie składających ślubów ubustwa, są wolne od podatku od lokali tylko w wypadkach, gdy są zakładami dobroczynnemi, naukowemi lub oświatowemi.

Za lokale, zajmowane na cele oświatowe i naukowe, uważa się pomieszczenia szkół, ochronek, bibljotek, laboratorji szkolnych i t. p. Natomiast mieszkania sił nauczycielskich oraz służby, chociażby znajdowały się w domach szkolnych, podlegają podatkowi.

4. Gminami miejskiemi, zaliczonemi do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej, są: Krynica, Busk, Ciechocinek, Zakopane, Inowrocław i Otwock.

5. Lokatorzy jedno lub dwupokojowych mieszkań, pozostający bez pracy i zarejestrowani jako bezrobotni przez właściwy urząd pośrednictwa pracy względnie magistrat, a zamierzający korzystać z tytułu tego z uwolnienia od podatku od lokali, — winni przedstawić magistratowi nieostemplowane zaświadczenie organu policyjnego, miejskich instytucyj opieki społecznej, względnie właściciela lub administratora domu, stwierdzające, że dana osoba, krótej dotychczasowe źródło utrzymania stanowiła praca najemna, pozostaje obecnie bez pracy i przez jaki okres czasu, względnie od jakiego czasu, oraz, że nie ma sublokatorów.

6. Lokal dwuizbowy uważa się za taki nawet wtedy, gdy w jednej izbie mieści się kuchnia.

Do osób, pobierających wsparcie na starość i niemoc, nie zalicza się emerytów, pobierających — na mocy obowiązujących ustaw, statutów lub regulaminów emerytalnych instytucyj publicznych i związków komunalnych — zaopatrzenie emerytalne z powodu wysługi pewnej ilości lat.

Ubezpieczeń, wypłacanych przez kasy chorych lub inne instytucje ubezpieczeniowe w wypadkach choroby, zranienia i t. p., nie należy uważać za wsparcie w rozumieniu art. 3 p. 8 ustawy.

Do art. 4.

§ 3. Podstawę wymiaru podatku od lokali stanowi w każdym roku:

1) od lokali w nieruchomościach, względnie w ich częściach, które istniały w czerwcu 1914 r.,

komorne, płacone w czerwcu roku 1914 i obliczone w stosunku rocznym, z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów), względnie ustalona w taki sam sposób wartość czynszowa lokali, nieoddanych w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku;

2) dla lokali w tych nieruchomościach, względnie ich częściach, które powstały po 30 czerwca 1914 r., wartość czynszowa, jaką wskazane lokale posiadałyby w czerwcu 1914 r. — biorąc za podstawę obliczenia komorne, przypadające za takie same lub podobne pomieszczenie, położone w tej samej miejscowości (dzielnicy) i znajdujące się w analogicznych warunkach.

§ 4. Wymiar podatku od lokali może być oparty na danych, zebranych i sprawdzonych przy wymiarze państwowego podatku od nieruchomości miejskich, oraz przy wymiarze dotychczasowego państwowego i miejskiego podatku od lokali.

§ 5. Władze wymiarowe mogą w miarę potrzeby żądać od właścicieli nieruchomości lub zastępujących ich osób (dzierżawców lub administratorów domów) dostarczenia na otrzymanym od urzędu miejskiego formularzu spisów wszystkich znajdujących się w domu — budynku — lokali (pomieszczeń) z oznaczeniem:

1) nazwiska, imienia i stanowiska (zawodu) lokatorów, jak również osób, którym właściciel budynku oddał lokale bezpłatnie,

2) podstawowego komornego, płaconego w czerwcu 1914 r., z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów) względnie płaconego komornego w dniu dostarczenia wykazu.

3) podstawowej wartości czynszowej z czerwca 1914 r. lokalu, który zajmuje sam właściciel, jak również lokali, oddanych osobom trzecim do bezpłatnego użytku, jako też lokali powstałych po dniu 30 czerwca 1914 r., a nie korzystających z uwolnienia od podatku.

Pozatem władze wymiarowe mogą stosownie do przepisów art. 44 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) w miarę potrzeby żądać innych danych i dowodów, mających znaczenie dla wymiaru podatku, a to zarówno od właścicieli domów, jak i lokatorów.

§ 6. Winni przestępstw, popełnionych w związku z wymiarem, poborowem i przymusowem ściąganiem podatku od lokali, podlegają przepisom, zawartym w części szóstej ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R .P. Nr. 94, poz. 747).

Do art. 5 i 7.

§ 7. Magistraty (zwierzchności gmin miejskich) obowiązane są podatek od lokali wymierzać bezpośrednio lokatorom i bezpośrednio ściągać go od nich.

W celu sprawdzenia złożonych deklaracyj, wymienionych w § 5, oraz ustalenia wartości lokali, niewynajmowanych za czynszem, władza wymiarowa ma prawo:

1) żądać od właściciela nieruchomości i lokatora wyjaśnień ustnych lub piśmiennych,

2) powoływać rzeczoznawców celem ustalenia podstawy wymiaru,

3) dokonywać oględzin lokalu.

§ 8. Podatek od lokali wymierzany jest jednorazowo za cały rok.

W razie zmiany lokatora magistrat (zwierzchność gminy miejskiej) obowiązany jest na wniosek właściciela domu lub lokatora sporządzić nakaz płatniczy dla nowego lokatora, wymierzając mu podatek od następnego kwartału po zajęciu lokalu, poprzedni zaś lokator opłaca podatek za czas zajmowania lokalu, przyczem zaczęty kwartał liczy się za cały.

Niezwłoczne po ukończeniu wymiaru podatku od lokali winna władza wymiarowa rozesłać płatnikom nakazy płatnicze, w których należy podać podstawę wymiaru, wysokość podatku i termin płatności, oraz objaśnienia o przysługujących płatnikom środkach prawnych.

Rozesłanie nakazów płatniczych na podatek od lokali winno być ukończone najpóźniej do 15 stycznia każdego roku podatkowego.

Doręczenie nakazów płatniczych może nastąpić także za pośrednictwem właściciela domu — budynku — lub zastępującej go osoby, którzy doręczają je właściwemu lokatorowi za pokwitowaniem.

§ 9. W ciągu 10 pierwszych dni każdego miesiąca winien każdy magistrat (zwierzchność gminy miejskiej) zakomunikować izbie skarbowej, jaką ogólną kwotę podatku od lokali na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast, jako też na rzecz funduszu kwaterunkowego wojskowego w bezpośrednio ubiegłym całym miesiącu kalendarzowym przypisano, umorzono (odpisano), uiszczono przez płatników w kasach magistratu i wpłacono do kasy skarbowej.

Połowę wpływów z należności podatku od lokali wraz z oddzielnie wykazanemi, karami (odsetkami) za zwłokę winny magistraty (zwierzchności gmin miejskich) wpłacać do kas skarbowych co miesiąc w ciągu 10-ciu pierwszych dni następnego miesiąca na rzecz każdego z wymienionych w pierwszym ustępie niniejszego §-u funduszu oddzielnie.

Centralna Kasa Państwowa obowiązana jest w terminie do dnia 20 każdego miesiąca przekazać do Banku Gospodarstwa Krajowego do dyspozycji Zarządu funduszu kwaterunku wojskowego, ustanowionego art. 20 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681), uzyskane z podatku od lokali na rzecz funduszu kwaterunku wojskowego kwoty, które według wykazów izb skarbowych z ostatniego porzedniego miesiąca sprawozdawczego zostały wpłacone przez magistraty do kas skarbowych na rzecz powyższgo funduszu.

§ 10. Urzednicy skarbowi, delegowani przez izbę skarbową lub Ministerstwo Skarbu, mają prawo i obowiązek dokonywania periodycznie przynajmniej raz na pół roku, kontroli całej akcji wymiarowej, egzekucyjnej, rachunkowej i kasowej magistratów (zwierzchności gmin miejskich) odnośnie do podatku od lokali.

W razie niedokonania przez magistrat w przepisanym w § 8 niniejszego rozporządzenia terminie wymiaru podatku od lokali lub w razie stwierdzenia rażąco niskich, nieprawidłowych wymiarów podat-

ku, oraz nadmiernych zaległości podatkowych, — Ministerstwo Skarbu jest władne wstrzymać wypłatę magistratowi odpowiedniej części jego udziału w podatkach państwowych lub należnych mu dodatków do podatków państwowych.

§ 11. Za czynności, związane z wymiarem, poborem i ściąganiem podatku od lokali na rzecz państwowego funduszu o rozbudowie miast, jako też na rzecz funduszu kwaterunkowego wojskowego, przyznaje się magistratom (zwierzchnościom gmin miejskich) odszkodowanie w wysokości 3% sum, wpłaconych do kas skarbowych z tytułu pobranego podatku od lokali na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast i na rzecz funduszu kwaterunku wojskowego wraz z karami (odsetkami) za zwłokę.

Koszty i opłaty egzekucyjne z tytułu przymusowo ściągniętego podatku, przewidziane w art. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721) pobierają magistraty na rachunek własny.

Nadto magistraty (zwierzchności gmin miejskich) otrzymują bezpłatnie od Ministerstwa Skarbu na każdy rok podatkowy druki na wymiar i pobór podatku od lokali — z wyjątkiem druków na dziennik przychodu, które należy własnym kosztem przygotować i prowadzić według wzoru Nr. 1, dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

Upoważnia się magistraty do zmiany w porozumieniu z izbą skarbową wymienionych wyżej formularzy druków stosownie do potrzeb miejscowych. Za druki te własnym kosztem magistratów sporządzone może być przyznane przez Ministerstwo Skarbu na wniosek magistratu odpowiednie odszkodowanie.

Na pokrycie kosztów druków, sporządzanych przez Ministerstwo Skarbu, na koszty podróży i diety dla urzędników władz skarbowych, związane z nadzorem i kontrolą wymiaru, poboru, egzekucji i rachunkowości podatku od lokali ustala się odszkodowanie w wysokości 2% sum, wpłaconych do kas skarbowych tytułem pobranego podatku od lokali wraz z karami (odsetkami) za zwłokę.

§ 12. Obliczony podatek od lokali należy wpłacać w 4-ch równych ratach kwartalnych w ciągu miesięcy: lutego, maja, sierpnia i listopada każdego roku, płatnych za bieżący kwartał kalendarzowy.

Kwoty podatku, nieuiszczone przez płatników w przepisanych terminach płatności, stają się zaległością która będzie ściągnięta przymusowo z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi według wysokości, obowiązujących przy ściganiu podatków państwowych (ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721).

§ 13. Od wymiaru podatku przysługuje płatnikowi prawo wniesienia za pośrednictwem magistratu (zwierzchności gminy miejskiej) odwołania w terminie 14-dniowym po doręczeniu nakazu płatniczego.

Odwołanie spóźnione pozostawi magistrat (zwierzchność gminy miejskiej) bez rozpatrzenia, a przeciwko odnośnej decyzji służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania za pośrednictwem magistratu (zwierzchności gminnej) do niżej wskazanej władzy nadzorczej w terminie 14-dniowym po doręczeniu decyzji.

Inne odwołania magistrat (zwierzchność gminy miejskie) podda rozpatrzeniu i — w razie stwierdzenia nieprawidłowości przy dokonaniu wymiaru podatku, zmieni wymiar podatku (nakaz płatniczy).

Natomiast odwołania, których magistrat (zwierzchność gminy miejskiej) nie uwzględnił, przedkłada magistrat wraz ze swoim wnioskiem do decyzji władzy, przewidzianej w pkt. 4 i 5 art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

Przewidziane w pkt. 4 lit. b art. 48 powołanej w poprzednim ustępie ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych do rozstrzygania odwołań odnośnie do podatku od lokali — przekazuje się wojewodom.

Na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego rozstrzyga odwołanie magistrat; od decyzji magistratu przysługuje płatnikowi prawo wniesienia za pośrednictwem magistratu w terminie 14-dniowym skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Do art. 9.

§ 14. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, gdyby uiszczenie podatku mogło narazić egzystencję gospodarczą płatnika, mogą być przyznane ulgi podatkowe w postaci odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty należności podatkowej lub umorzenia zaległych kwot podatku.

W wypadkach gdy w mieszkaniach jedno i dwupokojowych, zajmowanych przez bezrobotnych, mieszkają sublokatorzy, którzy także są bezrobotnymi, upoważnia się magistraty (zwierzchności gmin miejskich) do umarzania — na wniosek płatnika — podatku od lokali z takich mieszkań.

§ 15. Władze wymiarowe władne są w wypadkach, przewidzianych w ustępie pierwszym § 14 niniejszego rozporządzenia, decydować o odroczeniu terminu płatności i rozłożeniu na raty należności podatkowej na czas nie dłuższy, niż trzy miesiące, a to:

1) magistrat m. st. Warszawy do wyskości 200 zł. podatku,

2) magistraty m. Krakowa, Lwowa, Lublina, Łodzi, Wilna, Poznania i Bydgoszczy, do 100 zł. podatku,

3) magistraty (zwierzchności gmin miejskich) innych miast do 50 zł. podatku.

§ 16. Upoważnia się magistraty miast: Warszawy, Lwowa, Krakowa, Lublina, Łodzi, Poznania, Bydgoszczy i Wilna do umarzania z tytułu nieściągalności kwot podatku od lokali, nieprzewyższających w każdym poszczególnym wypadku stu złotych, przy współudziale delegata Skarbu, który zostanie delegowany przez Ministerstwo Skarbu na wniosek magistratu do tej czynności na sesje w magistracie, które mają być wyznaczone co kwartał — celem załatwienia spraw umorzeń podatku, przygotowanych przez magistrat do decyzji.

W razie podniesionego przez wspomnianego delegata Skarbu protestu przeciwko wnioskowi magistratu w sprawie umorzenia podatku, winien magi-

strat przedstawić sprawę z umotywowanym wnioskiem delegata izbie skarbowej do decyzji.

§ 17. Izba skarbowa może decydować sama o częściowem lub całkowitem umorzeniu z tytułu nieściągalności kwot podatku od lokali, nieprzewyższających w każdym poszczególnym wypadku dwustu złotych, tudzież o odroczeniu lub rozłożeniu na raty należności podatkowych do wysokości trzystu złotych na czas nie dłuższy niż sześć miesięcy.

§ 18. O odroczeniu należności podatkowej lub rozłożeniu na raty oraz o umorzeniach należności w kwotach wyższych i na czas dłuższy, niż wskazano w §§ 15, 16 i 17 niniejszego rozporządzenia, decyduje Ministerstwo Skarbu.

Od odroczonych lub rozłożonych na raty kwot podatku pobiera się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 17 lutego 1927 r. Nr. 12, poz. 95).

Załacznik wzór Nr. 1 do § 11 rozp Min. Skarbu z dnia 29 grudnia 1926 r. poz. 95.

Dziennik przychodu
podatku od lokali.

Nr. kol.	Pozycja (Nr. kol. ks. bieżącej)	IMIĘ i NAZWISKO (firma) płatnika	Kwota						Data wpłaty
			wpłaconego podatku		odsetek i kar za zwłokę		kosztów egzekuc.		
			zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	

83.
SPROSTOWANIE.

W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej, z dnia 24 stycznia 1927 r. w sprawie umarzania zaległości podatków bezpośrednich, opłat stemplowych oraz podatku spadkowego i od darowizn (Dz. U. M. Skarbu z r. 1927 Nr. 5, poz. 60) w art. 1, zamiast „1925“ winno być „1926“.

Opłaty stemplowe.

84.
Wykładnia o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

27. *(art. 66, 67, 72 i 90).* W myśl art. 66 i 67 ustawy o opłatach stemplowych podlegają opłacie pisma, stwierdzające zawarcie *umowy* o sprzedaż rzeczy ruchomych. W myśl art. 90 tejże ustawy podlegają opłacie pisma, stwierdzające zawarcie *umowy* o świadczenie usług. Wreszcie w myśl art. 72 i 90 podlegają opłacie rachunki i inne pisma, stwierdzające wykonanie *umowy* o sprzedaż, względnie o świadczenie usług.

Koniecznym zatem warunkiem wymagalności opłat, przewidzianych w art. 66, 67, 72 i 90 ustawy o opłatach stemplowych, jest istnienie *umowy*. Umowa jest zgodnym objawem woli *dwóch* (lub więcej) osób; osoba zawierająca umowę (kontrahent), wypowiada wolę bądź sama, bądź w ten sposób, że za nią działa inna osoba; ta inna osoba występuje w takim razie jako zastępca ustawowy, albo jako pełnomocnik lub jako organ kontrahenta (osoba *prawna* może zawrzeć umowę *tylko* w ten sposób, że za nią wypowiada wolę osoba *fizyczna*, będąca *organem* osoby prawnej).

Z powyższego wynika, że *niema umowy*, jeżeli wprawdzie dwie osoby fizyczne złożyły zgodne oświadczenia, (w ten posób, że jedna z nich przyjęła bez zmiany propozycje drugiej), ale obie uczyniły to *w imieniu tej samej osoby*, jako jej pełnomocnicy lub jej organa: wtedy bowiem mamy do czynienia z objawem woli *jednej tylko osoby* działającej za pośrednictwem dwóch osób, jako swych pełnomocników lub organów.

Niema więc umowy i nie należy się żadna z opłat, przewidzianych w art. 66, 67, 72 i 90, gdy tranzakcja, mająca za przedmiot odpłatne dostarczenie towarów lub odpłatne świadczenie usług, przyszła do skutku między dwoma przedsiębiorstwami, *będącemi własnością tej samej osoby* fizycznej lub prawnej lub między dwoma oddziałami tego samego przedsiębiorstwa np.:

1) gdy spółka akcyjna jest właścicielką kopalni węgla i fabryki maszyn — jeżeli ta fabryka pobiera węgiel z owej kopalni, będącej własnością tej samej spółki akcyjnej i za to płaci zarządowi owej kopalni lub jeżeli na odwrót kopalnia otrzymała maszynę z fabryki, będącej własnością tej samej spółki i za to płaci zarządowi fabryki,

2) gdy gmina jest właścicielką gazowni i elektrowni — jeżeli gazownia otrzymuje prąd elektryczny z elektrowni gminnej i jej za to płaci,

3) gdy tranzakcje, mające za przedmiot odpłatne dostarczenie towarów lub odpłatne świadczenie usług dokonywują się między organami tego samego przedsiębiorstwa: między centralą a oddziałem lub między dwoma oddziałami; także wtedy nie należy się opłata stemplowa, gdy cenrala znajduje się zagranicą a oddział w kraju.

4) gdy przedsiębiorstwo państwowe, *nie będące odrębną osobą prawną*, a zatem będące własnością *Skarbu Rzeczypospolitej*, dostarcza towary bądź urzędowi państwowemu, nie będącemu przedsiębiorstwem bądź innemu przedsiębiorstwu państwowemu, również nie będącemu odrębną osobą prawną: w tych bowiem przypadkach przedsiębiorstwo, będące własnością Skarbu Rzeczypospolitej, otrzymuje odpłatę za dostarczone towary *z tegoż Skarbu*.

Do punktu 4 wyjaśnia się, że obecnie tylko następujące zakłady i przedsiębiorstwa państwowe są *odrębnemi osobami prawnemi:*

a) *zakłady:* szkoły akademickie (art. 5 i 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494 oraz ustawa z dnia 13 lutego 1924 r., Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 185), Konserwatorjum Muzyczne w Warszawie (art. 6 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 214), Szkoła Sztuk Pięknych w Warszawie (art. 3 ustawy z dnia 23 marca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 197), Liceum Krzemienieckie (§ 4 rozporządzenia z dnia 10 sierpnia 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 626), Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach (art. 2 ustawy z dnia 28 października 1921 r., Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 684), fundusz kwaterunku wojskowego (art. 16 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r., Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681);

b) przedsiębiorstwa: Państwowy Monopol Tytoniowy (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 65, poz. 507; §§ 3 i 4), Państwowy Monopol Spirytusowy (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 102, poz. 720; art. 2), Państwowy Monopol Zapałczany (art. 11 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 561), Bank Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 382 z 1924 r.; art. 3), Pocztowa Kasa Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 545 z 1924 r.; § 1), Państwowy Bank Rolny (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 450 z 1924 r.; § 2), Polskie Koleje Państwowe (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 568 z 1926 r.; art. 2), Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Chorzowie (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 568 z 1924 r.; § 1 statutu), Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 564 z 1924 r.; § 1 statutu), Państwowe Zakłady Przemysłowo-Szkolne dla Inwalidów w Piotrkowie (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 548 z 1924 r,; § 1 statutu), Wydawnictwo „Monitor Polski" (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 546 z 1924 r,; § 2 statutu), Polska Agencja Telegraficzna (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 547 z r. 1924; § 2 statutu).

Przedsiębiorstwa Państwowe wyżej niewymienione (np. lasy państwowe, żupy solne, uzdrowiska, zakłady naftowe, wytwórnie wojskowe, drukarnie państwowe) *nie* są odrębnemi osobami prawnemi, a przedmioty majątkowe, z których składają się te przedsiębiorstwa, są majątkiem Skarbu Rzeczypospolitej.

Z powyższego wynika, że rachunki wyżej wymienionych zakładów i przedsiębiorstw państwowych, będących *odrębnemi* osobami prawnemi — o ile nie są zwolnione od opłaty stemplowej na mocy art. 73 lub 91 — *podlegają* opłacie, choćby były wystosowane do urzędu państwowego, reprezentującego pod względem majątkowym Skarb Rzeczypospolitej. **Jeżeli natomiast przedsiębiorstwo** państwowe *niewyodrębnione* zawiera tranzakcję o odpłatne dostarczenie towarów z urzędem państwowym, który nie reprezentuje przedsiębiorstwa państwowego lub jeżeli przedsiębiorstwo niewyodrębnione zawiera taką tranzakcję z innem przedsiębiorstwem niewyodrębnionem (np. gdy Państwowe Zakłady Naftowe zobowiązują się dostarczać swe wyroby wojskowości lub salinie państwowej) to *niema umowy* i nie należą się opłaty, przewidziane w art. 66, 67 i 72. (L. DPO. 922/VII/27).

28. *(art. 72, 90 i 8).* Celem obliczenia opłaty stemplowej od rachunku, wystawionego zagranicą, w którym należność jest podana w walucie zagranicznej, należy w myśl art. 8 ustawy o opłatach stemplowych przerachować tę walutę na złote według najniższego kursu giełdowego z dnia, poprzedzającego sporządzenie rachunku, jeżeli w miejscowości, w której ma mieszkanie lub siedzibę odbiorca rachunku (t. j. osoba, do której rachunek jest wystosowany), znajduje się giełda; jeżeli w owej miejscowości giełdy niema, jak również gdy dana waluta nie była w dniu, poprzedzającym sporządzenie rachunku, notowana na giełdzie miejscowej, oblicza się podstawę wymiaru według najniższego kursu, notowanego na giełdzie polskiej, najbliższej tertyorjalnie miejscu zamieszkania (siedzibie) odbiorcy, w ostatnich trzech dniach poprzedzających sporządzenie rachunku. (L. DPO. 218/VII 27).

29. *(art. 72 i 90).* Jeżeli umowa o sprzedaż ruchomości lub o świadczenie usług, którą choćby tylko jeden z kontrahentów zawarł w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu, została stwierdzona pismem, podpisanem tylko przez sprzedawcę — względnie tylko przez kontrahenta, który zobowiązał się do świadczenia usług — (pismem ani sporządzonem ani uwierzytelnionem sądownie lub notarjalnie) i jeżeli pismo to zawiera zarazem pokwitowanie z odbioru *zaliczki*, uiszczonej na poczet ceny sprzedaży (lub wynagrodzenia za usługi), to takie pokwitowanie zasadniczo podlega — w myśl ustępu piątego art. 72 ustawy o opłatach stemplowych — opłacie, przewidzianej w ustępie pierwszym tegoż artykułu.

Ponieważ jednak, według niewątpliwej intencji ustawodawcy, ustęp piąty artykułu 72 ma na celu opodatkowanie tych tranzakcyj, przy których pokwitowanie z odbioru ceny sprzedaży, otrzymanej *zgóry*, jest *jedynem* pismem, stwierdzającem wykonanie umowy, przeto Ministerstwo Skarbu zezwala na podstawie art. 177 u. o. s., aby te przedsiębiorstwa, które wykonanie zawieranych przez siebie umów sprzedaży towarów (względnie umów o świadczenie usług), stwierdzają stale *rachunkami*, nie uiszczały opłaty, przewidzianej w ustępie pierwszym art. 72, już przy pokwitowaniu z uiszczenia zaliczki, lecz czyniły to dopiero z okazji sporządzenia rachunku. Pokwitowanie z odbioru zaliczki można zatem sporządzić *bez* uiszczenia opłaty; opłatę zaś od rachunku należy obliczyć od *pełnej* kwoty należności, w rachunku wymienionej.

Jeżeliby w przypadku, o którym mowa, w ciągu miesiąca po zupełnem wykonaniu umowy przez sprzedawcę (względnie przez osobę, która zobo-

wiązała się do usług), nie został wystawiony rachunek albo jeżeliby rachunek, względnie rachunki częściowe (wszystkie razem wzięte), obejmowały tylko część wykonanej całości, to należy przed upływem owego miesiąca uiścić opłatę od pokwitowania z odbioru zaliczki (L. DPO. 218 VII/27).

30. *(art. 136 i 137).* Pokwitowanie z odbioru weksli, wręczonych odbiorcy celem uiszczenia należności, stwierdzonej rachunkiem, od którego opłatę uiszczono, podlega — w myśl art. 136 i 137 (punktu 1) u. o. s. — opłacie w wysokości 20 gr., jeżeli wartość weksli przewyższa 50 zł.

Jeżeli w pokwitowaniu takiem wymieniono kwotę, która ulega potrąceniu tytułem dyskonta, to celem ustalenia wartości weksli, potrąca się ową kwotę od nominalnej wartości weksli.

Ustęp pokwitowania, zawierający wymienienie i obliczenie dyskonta, ewentualnie też prowizji, którą pobierze bank w razie zdyskontowania odnośnych weksli, nie podlega opłacie (L. DPO. 218/VII 27).

31. *(art. 137, punkt 1).* Punkt 1 artykułu 137 u. o. s. odnosi się do *wszelkich* przedmiotów, wymienionych w ustępie pierwszym art. 136, a zatem także do pieniędzy i papierów wartościowych.

Pokwitowania więc z odbioru *gotówki*, nie przewyższającej 50 zł., i tak samo pokwitowania z odbioru papierów wartościowych, których wartość (art. 8 u. o. s.) nie przewyższa 50 zł., są *wolne od opłaty* (L. DPO. 1315 VII/27).

Podatki konsumcyjne.

85.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 stycznia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zaliczenia miasta Łodzi do I klasy miejscowości pod względem akcyzowych opłat patentowych od zakładów sprzedaży wina, piwa i miodu.

Na podstawie załącznika do art. 15 ustawy z dnia 1 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 525) zarządza się co następuje:

§ 1. Miasto Łódź zalicza się do I klasy miejscowości pod względem wymiaru opłat patentowych od zakładów sprzedaży wina, piwa i miodu, wymienionych w załączniku do art. 15 ustawy z dnia 1 lipca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 525).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 17 lutego 1927 r. Nr. 12, poz. 96).

Przepisy celne.

86.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH

z dnia 5 lutego 1927 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Poniżej wymieniony towar opłaca cło ulgowe, którego wysokość w stosunku procentowym do cła normalnego, podanego w poz. 24 p. 9 taryfy celnej (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 52, poz. 356) określa się jak następuje:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:	Cło ulgowe w % cła normalnego
24 punkt 9	Mace	40%

§ 2. Wymienione cło ulgowe stosowane będzie wyłącznie do macy, pochodzącej z Palestyny, na podstawie świadectw pochodzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1927 r. i obowiązywać będzie do dnia 15 kwietnia 1927 r. włącznie.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *E. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 14 lutego 1927 r. Nr. 11, poz. 93).

87.

OKÓLNIK L. DC. 789/II/27.

w sprawie postępowania przy odprawie celnej przesyłew pocztowych z darami.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł i Urzędów Celnych I klasy.

Celem uproszczenia manipulacji, związanych z odprawą celną przesyłek pocztowych z darami, wprowadza się, w porozumieniu z Ministerstwem Poczt i Telegrafów, następujący tryb postępowania:

1) O ile rewizja celna ujawni w przesyłce dary, podlegające zwolnieniu od cła, to znaczy używane rzeczy, przeznaczone dla osób niezamożnych, jako to: używaną odzież, bieliznę, obuwie lub też inne przedmioty codziennego użytku, urząd celny sporządza wynik rewizji na formularzu według przyległego wzoru w dwóch egzemplarzach A i B zapomocą papieru barwiącego (wzór Nr. 1-A

i 1-B). Formularz ten wypełnia się według rubryk, przyczem w rubryce „Zawartość" urząd celny zaznacza tylko ogólnikowo: używana odzież, obuwie i t. p., a w rubryce „Uwaga": „bez cła, pod warunkiem złożenia deklaracji, umieszczonej na odwrotnej stronie" (wzór Nr. 1-B).

2) Wypełniony w ten sposób egzemplarz wyniku rewizji (Nr. 1-B) urząd celny przekazuje wraz z przesyłką i dotyczącemi dokumentami pocztowemi urzędowi (pocztowo - celnemu). Egzemplarz wyniku Nr. 1-A urząd celny zatrzymuje u siebie i traktuje go tak, jak kwit celny.

3) Urząd pocztowo-celny otrzymaną z urzędu celnego przesyłkę wraz z dotyczącemi dokumentami pocztowemi i wynikiem rewizji (1-B) przesyła do pocztowego urzędu oddawczego, który poza pobraniem od adresata należytości pocztowych, doręcza ją adresatowi bez jakichkolwiek dalszych formalności, a jedynie odbiera od niego podpisaną przez niego osobną deklarację, umieszczoną na odwrotnej stronie wyniku (Nr. 1-B), poczem wynik ten przesyła za pośrednictwem właściwego urzędu pocztowo - celnego urzędowi celnemu, który dokonał celnej odprawy przesyłki.

W razie niepodpisania deklaracji w terminie, ustalonym dla podjęcia przesyłki (Dz. Urz. G. D. P. i T. Nr. 20 z r. 1925, poz. 56), adresat winien oznaczyć na tejże, czy pragnie oclenia przesyłki, czy też odmawia jej przyjęcia. W wypadku jeżeli adresat zażąda oclenia przesyłki, pocztowy urząd oddawczy przesyła ją z powrotem wraz z wszystkimi dokumentami i wynikiem rewizji (Nr. 1-B) do urzędu pocztowo - celnego, który poddaje przesyłkę normalnej odprawie celnej. W razie zaś odmowy przyjęcia przesyłki i podpisania deklaracji lub braku jakiegokolwiek oświadczenia adresata, pocztowy urząd oddawczy zwraca przesyłkę z wszystkimi dokumentami i wynikiem (Nr. 1-B) urzędowi pocztowo-celnemu, który traktuje ją, jako przesyłkę niedoręczalną (Dz. U. G. D. P. i T. Nr. 39 z 1925 r., poz. 95 i Nr. 53 z r. 1925, poz. 119), zaś wynik (Nr. 1-B) odsyła do urzędu celnego.

4) Otrzymany z powrotem wynik (Nr. 1-B) (z deklaracją adresata) urząd celny dołącza do właściwego wyniku (Nr. 1-A). Gdyby zaś tego wyniku nie było już w urzędzie celnym, wówczas urząd ten przedkłada wynik (Nr. 1-B) Dyrekcji Ceł wraz z rejestrami odnośnego miesiąca.

5) Gdyby w przesyłce przy rewizji prócz używanych rzeczy znaleziono również przedmioty nowe, a charakteer całej przesyłki, jako daru, przeznaczonego dla niezamożnej osoby, nie wzbudzał wątpliwości, urząd celny odprawia celnie przesyłkę na przepisanym zwykłym druku dla kwitów celnych (wzór do § 27 rozporządzenia z dnia 31.12. 1920 r. o postępowaniu celnem Dz. U. R. P. Nr. 11 z r. 1921, poz. 64). Przedmioty nowe cli urząd celny według ogólnych zasad, a rzeczy używane oznacza ogólnikowo w sposób podany wyżej w pkt. 1, jako dary wolne od cła.

Przy tego rodzaju przesyłkach urząd celny dołącza do sporządzonego wyniku rewizji oddzielny druk deklaracji adresata (wzór Nr. 2), oznaczając na nim nazwę urzędu celnego oraz Nr. odnośnego wyniku rewizji.

6) Przy doręczeniu adresatowi wymienionej w poprzednim punkcie przesyłki, pocztowy urząd oddawczy, oprócz należności celnych za nowe przedmioty (według kwitu celnego) oraz opłat pocztowych, odbiera od adresata jeszcze osobną wypełnioną i przez niego podpisaną deklarację (wzór Nr. 2) co do zawartych w przesyłce przedmiotów używanych. W razie niepodpisania deklaracji, odmowy przyjęcia przesyłki przez adresata lub też żądania oclenia całej zawartości przesyłki, stosować należy analogicznie postanowienia zawarte wyżej (w punkcie 3) ustęp 2-gi.

Deklaracje (wzór Nr. 2) pocztowy urząd oddawczy zwraca urzędowi celnemu za pośrednictwem właściwego urzędu pocztowo - celnego.

7) Urząd celny, odprawiający przesyłki z darami w większej ilości, winien prowadzić alfabetyczny skorowidz, stwierdzający, kto i jak często otrzymuje dary bez cła.

O ileby ilość otrzymywanych przez danego adresata darów nasuwała podejrzenie nadużycia, urząd celny ma prawo ulgową odprawę darów dla tego adresata przerwać i clić je na ogólnej zasadzie, donosząc o tem właściwej Dyrekcji Ceł.

Równocześnie uchyla się rozporządzenia, wydane w tej sprawie, o ile te zawierają odmienne postanowienia.

Warszawa, dn. 15 lutego 1927 r.

Kierownik Departamentu Ceł:
Dr. (—) *Rasiński.*

WZÓR Nr. 1—A.

Urząd Celny w ____________ Egzemplarz A.

dnia ____________ 192 — r.

Nr. ______

(kolejny numer od początku roku).

WYNIK REWIZJI

przesyłki pocztowel, przybyłej z ____________

dla ____________ w ____________

Rodzaj opakowania i opis przesyłki	Waga w kilogramach brutto	netto	Zawartość	UWAGA

M. P. (podpis)

WZÓR Nr. 1—B.

Urząd Celny w ____________ Egzemplarz B. str. 1.

dnia ____________ 192__ r.

Nr. ______

(kolejny numer od początku roku).

WYNIK REWIZJI

przesyłki pocztowej, przybyłej z ____________

dla ____________ w ____________

Rodzaj opakowania i opis przesyłki	Waga w kilogramach		Zawartość	UWAGA
	brutto	netto		

M. P. ____________ (podpis)

Egzemplarz B. str. 2.

DEKLARACJA.

Stwierdzam, że przesyłka, nadesłana mi przez ____________

z ____________ stanowi dar i zawiera przedmioty, przeznaczone wyłącznie do mego osobistego użytku.

Jednocześnie zobowiązuję się nie odstępować nikomu otrzymanych w darze przedmiotów i przyjmuję do wiadomości, że w razie niedotrzymania tego zobowiązania będę pociągnięty do odpowiedzialności.

____________ dn. ____________ Podpis odbiorcy przesyłki

Uwaga. Po podpisaniu przez stronę zwrócić niniejszą deklarację natychmiast do Urzędu Celnego w ____________

WZÓR Nr. 2.

Urząd Celny w ____________ Rej. opłat celnych ____________

DEKLARACJA.

Stwierdzam, że przesyłka, nadesłana mi przez ____________

z ____________ stanowi dar i zawiera przedmioty, przeznaczone wyłącznie do mego osobistego użytku.

Jednocześnie zobowiązuję się nie odstępować nikomu otrzymanych w darze przedmiotów i przyjmuję do wiadomości, że w razie niedotrzymania tego zobowiązania będę pociągnięty do odpowiedzialności.

____________ dn. ____________ Podpis odbiorcy przesyłki

Uwaga. Po podpisaniu przez stronę zwrócić niniejszą deklarację natychmiast do Urzędu Celnego w ____________

Drukarnia Państwowa, Miodowa Nr. 22. Nr. 35569 24.II. 1927. 6000.